

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת במדבר ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו

מְצִינּוּ בְגֵמ' (ברכות ז.) אָמַר לוּ [הַקִּבְ"ה] לְמֹשֶׁה צְדִיק וְטוֹב לוּ צְדִיק בֶּן רָשָׁע, צְדִיק וְרַע לוּ צְדִיק בֶּן רָשָׁע. נִרְאָה דָאִין וְטוֹב לוּ רָשָׁע בֶּן צְדִיק, רָשָׁע וְרַע לוּ רָשָׁע בֶּן רָשָׁע. נִרְאָה דָאִין הַפְּנִינָה בְּדוּקָא עַל אֲבִיו כְּפִשּׁוּטוֹ אֲלֵא הָעֲשִׂיר הַמְּפָרְנֵס אֶת הַצְּדִיק, דָּאֵב נִקְרָא גַם מִי שֶׁמְשַׁפֵּיעַ וְנוֹתֵן לְשָׂנֵי כְּמוֹ רֵבּוֹ כְּמוֹבָא בְּרִשְׁ"י (דברים ו, ז). וְכֵן מוֹבָא בְּאֹר הַחַיִּים' (במדבר ז, כד) "נְשִׂיא לְבָנֵי זְבוּלֹן אֱלִיאָב בֶּן חֵלֶן" נִקְרָא בֶּן, לְצַד שֶׁהוּא דָּבָר הַמְּעַמִּיד לְיִשְׁשָׁכָר לְלַמֵּד תּוֹרָה יִקְרָא אָב, וְהוּא מֵאָמֵר "אֱלִיאָב" פְּרוּשׁ, לִי יִתְיַחַס לְקָרוֹת אָב, הַגֵּם שֶׁהוּא "חֵלֶן" פְּרוּשׁ חֵלִין שְׂאִינוּ בֶּן תּוֹרָה וְכו'. אַעפ"כ דִּין אָבָא לְמַלְכָא. רוֹאִים מִה'אֹר הַחַיִּים' שֶׁהָעֲשִׂיר הַמְּפָרְנֵס הוּא גַם בְּבַחֲיִנַת אָב, וְכֵן צְדִיק בֶּן צְדִיק, הַפְּנִינָה שְׂמֵתִפְרִינֵס מְעֲשִׂיר שֶׁהוּא שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמִצְוֹת וְהוּא בְּבַחֲיִנַת צְדִיק, וְאִז בְּוֹדָאֵי טוֹב לוּ, שְׂיוּגָא מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה, וְאִין לְסַטְרָא אַחְרָא שׁוּם שְׂיָכוּת אֱלִין, וְלֵא זְכוּל לְגַרְם לוּ שׁוּם גְּזַק וְצַעַר. מַה שְׂאִין בֶּן צְדִיק בֶּן רָשָׁע, שְׂמֵתִפְרִינֵס מְרֻשְׁעִים, מְלַבֵּד שְׁנוֹתָן כַּח לְסַטְרָא אַחְרָא שְׂיוּגָא מִהַקְּדֻשָּׁה, בְּזָה שֶׁהוּא מְשַׁעֲבֵד לְסַטְרָא אַחְרָא זְכוּל הַסַּטְרָא אַחְרָא לְגַרְם לוּ גְּזַק, וְלָכֵן רַע לוּ.

וְכֵן מוֹבָא בְּרִשְׁ"י (בראשית לא, ג) "שׁוֹב אֶל אֶרֶץ אַבְוֹתֶיךָ" וְשֵׁם אֶהְיָ עַמְּךָ, אָבֵל בְּעוֹדְךָ מִחֶבֶר לְטָמָא, אִי אֶפְשָׁר לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינְתִי עֲלֶיךָ, רוֹאִים שְׁלֵהוּיּוֹת מִחֶבֶר לְטָמָא גּוֹרֵם סְלוּק שְׂכִינָה. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן (דברים כג, יט) שְׂאֵסוֹר לְהַקְרִיב אֶתְנֵן זֹנְהָ וּמַחִיר כְּלָב, דְּאֵלוֹ שְׂמַנְדְּבִים דְּבָרִים אֵלוֹ חוֹשְׁבִים לְכַפֵּר אֶת חַטָּאֵיהֶם בְּכֶךְ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר "תּוֹעֵבַת ה'". וְרוֹאִים שֶׁבְּקַבְלַת צְדָקָה מְרֻשָׁע יֵשׁ בַּחֲיָנָה שֶׁל תּוֹעֵבַת ה'.

וְכֵן רָשָׁע בֶּן צְדִיק, הִינּוּ רָשָׁע שְׂיֵשׁ לוּ שְׂיָכוּת עִם הַצְּדִיק שֶׁמְקַבֵּל מִהַצְּדִיק בְּכָל דְּרַךְ שֶׁהוּא, וְהַצְּדִיק הוּא בְּבַחֲיִנַת אָב שְׁלוֹ, גַם אִם מְקַבֵּל מִהַצְּדִיק עַל יְדֵי כֶךְ שֶׁמְפָרְנֵס אֶת הַצְּדִיק, וּמִמִּילָא מְקַבֵּל כַּח וְחִיּוּת מִהַצְּדִיק כְּדִלְעִיל, וּבְוֹדָאֵי טוֹב לוּ לְרָשָׁע זֶה, שֶׁמְקַבֵּל חִיּוּת מִהַקְּדֻשָּׁה, מַה שְׂאִין בֶּן רָשָׁע בֶּן רָשָׁע אִין לוּ חִיּוּת כָּלָל.

וְכֵן נִרְאָה לְפָרֵשׁ מַה שֶׁמְצִינּוּ בְּרִשְׁ"י (בראשית כה, ו) שְׂאֲבָרְהֶם לֹא רָצָה לְהַנּוֹת מִהַמְתַּנּוֹת שֶׁקַּבֵּל מִהַמְצָרִים, וְנָתַן הַכֹּל לְבָנֵי הַפִּילֹגְשִׁים, וְכֵן אֲבָרְהֶם לֹא רָצָה לְהַנּוֹת מִמֶּלֶךְ סְדוּם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית יד, כב) "הִרְמַתִּי יְדֵי אֶל הוֹי"ה אֶל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם וְאָרֶץ: אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוֹךְ נֶעַל וְאִם אֶקַּח מִכָּל אֲשֶׁר לָךְ וְלֹא תֵאמַר אֲנִי הָעֲשִׂרְתִּי אֶת אֲבָרְכִי". וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִשְׁ"י מִהַמְדַּרְשׁ (שם ג, ה) נֶטַל יַעֲקֹב כָּל כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁהֵבִיא מִבֵּית לָבֵן, וְעָשָׂה אוֹתוֹ כְּרִי, וְאָמַר לַעֲשׂוֹ טַל זֶה בְּשִׁבִיל חֲלֻקָּה בְּמַעֲרָה. דִּיעֲקֹב לֹא רָצָה לְהַנּוֹת מִכָּל מַה שֶׁהָרוּיחַ אֲצֵל לָבֵן, וְאִף שֶׁקַּבְּלוּ הַמָּמוֹן בְּדִין, כִּיּוֹן שֶׁבָּא מִצַּד הָרַע, וְתִהְיֶה לְרַע יְנִיקָה אִם אֲבָרְהֶם וְיַעֲקֹב יִהְיוּ מִכֶּסֶף זֶה, לָכֵן לֹא רָצוּ לְהַנּוֹת מִזֶּה בְּעַצְמָם, כְּדִי לֹא לַתֵּת לְסַטְרָא אַחְרָא שׁוּם יְנִיקָה וְהִנָּהָה מֵהֶם.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (ויקרא כה:) חוּט שֶׁל חֶסֶד מַה הוּא, זֶה חוּט שֶׁל אֲבָרְהֶם, שֶׁהוּא קָנָה אוֹתוֹ שְׂכָתוֹב "אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוֹךְ נֶעַל", הוּא לֹא נִהְנָה מֵאַחַר כְּלוּם וְאָמַר "אִם מַחוּט", זֶכָה לְזֶה הַחוּט, וְזֶה נִקְרָא חוּט אֲבָרְהֶם. נִרְאָה דְלָכֵן הִזְהַר מְקַשֵּׁר אֶת הַחוּט שֶׁל חֶסֶד לְמַה שְׂאָמַר אֲבָרְהֶם "אִם מַחוּט", לְרַמֵּז שֶׁהִיָּה לוּ טוֹב וְחֶסֶד בְּזָכוּת שֶׁלֹּא הִתְקַשֵּׁר עִם הָרָשָׁעִים, כְּפִי שֶׁבְּאֲרָנוּ שְׂמִי שְׂאִינוּ לֹקַח מִהָרָשָׁע הוּא צְדִיק וְטוֹב לוּ.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּמַדְרַשׁ (משנת ר"א יד) בְּשִׁכְרָא שְׂאָמַר אֲבָרְהֶם "אִם מַחוּט" נָתַן הַקִּבְ"ה לְבָנָיו מַעֲשֵׂה הַמְשָׁכָן שְׂיֵשׁ בּוֹ חוּטִין כְּפּוֹלִין וְכו', וּבְשִׁכְרָא שְׂאָמַר "וְעַד שְׂרוֹךְ נֶעַל" נָתַן לוֹ הַקִּבְ"ה מַכְסָה עֵרֶת אֵילָם וּמַכְסָה עֵרֶת תַּחֲשִׁים. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבְאֲרָנוּ בְּמֵאָמֵר 'חֲשֵׁמֶל כְּרוּבִים' שְׂחוּטֵי הַמְשָׁכָן וְהִזְרִיעוֹת מִסְמָלִים אֶת חוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה שֶׁהִיוּ בְּמַשְׁכָּן, וּבְזָכוּת שְׂאֲבָרְהֶם לֹא קִשֵּׁר אֶת עַצְמוֹ לְחוּטֵי הַסַּטְרָא אַחְרָא זֶכָה לְחוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה. וְכֵן "אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוֹךְ נֶעַל" בְּגִימְטְרִיא בֵּית הַמְקַדָּשׁ. וְכֵן "אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוֹךְ נֶעַל וְאִם אֶקַּח מִכָּל" בְּגִימְטְרִיא שְׁבַת קֹדֶשׁ דֵּהַהֲשַׁפְּעוֹת הַגְּשָׁמִיּוֹת מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה מְשַׁפְּעוֹת דְּרַךְ הַשְּׁבַת.

וְכֵן שְׂמַעְתִּי פְּרוּשׁ מִהַר"ג ר' אֲשֶׁר וַיִּסַּע שְׁלִיט"א עַל פִּי ה'חֲתָם סוֹפֵר' בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַל הַכְּתוּב (שמות טו, כה) "וַיֹּרְהוּ ה' עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם", שְׂעֵץ מִסְמַל אֶת הָעֲשִׂיר הַמְּפָרְנֵס, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ", וַיִּמַּס הֵם הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "הוֹי כָּל צִמָּא לְכוּ לַמַּיִם", וְצָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ אֶת הָעֵץ אֶל הַמַּיִם, וְרַק אִז "וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם", שְׁגַם הָעֵץ הַמְרַמֵּז עַל הָעֲשִׂיר הַמְּפָרְנֵס צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּמַיִם וְלִלְמַד תּוֹרָה וּלְקַיֵּם מִצְוֹת, וְרַק אִז הַמַּיִם וְהַתּוֹרָה שֶׁל הַתְּלַמִּיד חֶכֶם, מְתוּקִים בְּאֶמְתָּה, וְכִמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוּ שְׁנוּהִיָּה צְדִיק וְטוֹב לוּ.

וְכֵן מוֹבָא בְּמִכְלִילְתָא' (שמות טו, כה) שְׂיֵשׁ מֵאֵן דְּאָמַר שֶׁהָעֵץ שֶׁמְשָׂה הַשְׁלִיךְ לַמַּיִם, הִיָּה דְבַר תּוֹרָה שֶׁה' הִרְאָה לוֹ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ' (ערך מִשְׁנָה) שֶׁהַכְּתוּב (שמות יז, ו) "וְהִפִּיתָ בְּצוּר וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְשָׂתָה הָעָם וַיַּעַשׂ כֵּן מֹשֶׁה" ס"ת מְשֻׁנָּה.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (נשא ככה.) וְהַמְשָׁכָלִים יִזְהָרוּ כְּזֵהָר הַרְקִיעַ, בְּזָה הַחֲבוּר שֶׁלָּךְ שֶׁהוּא סִפְר הַזֵּהָר, מִן הַזֵּהָר שֶׁל אִימָא עֲלָאָה וְכו' וּמִפְנֵי שְׂעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעַץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא זֶה סִפְר הַזֵּהָר, יֵצְאוּ בּוֹ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים וַיִּתְקַיֵּם בָּהֶם ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֵמוֹ אֵל גִּבּוֹר. וְהֵאֵלָן שֶׁל טוֹב וְרַע שֶׁהוּא אֲסוּר וְהַתֵּר, טַמְאָה וְטַהֲרָה, לֹא שׁוֹלֵט עַל יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר. שֶׁהִרְי פְּרִנְסָה שֶׁלָּהֶם לֹא תִהְיֶה אֲלֵא מִצַּד עֵץ הַחַיִּים, שְׂאִין שֵׁם לֹא קִשְׂיָה מִצַּד הָרַע, וְלֹא מִחֲלֻקַּת מְרוּחַ הַטְּמָאָה, שֶׁכְּתוּב "וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעָבִיר מִן הָאָרֶץ". שֶׁלֹּא יִתְפָּרְנְסוּ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים מַעֲמֵי הָאָרֶץ אֲלֵא מִצַּד הַטוֹב שְׂאוּכְלִים טַהֲרָה, כְּשֶׁר, הַתֵּר, וְלֹא מַעֲרַב רַב שְׂאוּכְלִים טַמְאָה, פְּסוּל, אֲסוּר וְכו'. רוֹאִים

מהזהר שהמעלה לעתיד לבא, היא שהצדיקים ותלמידי החכמים יתפרנסו מסטרא דטוב, שהם יהודים שאוכלים כשר והתר, דהינו ששומרים תורה ומצוות, ולא מערב רב שאינם שומרים תורה ומצוות, וכן רואים בזהר שמקשר ענין זה לפרשת המים במרה, ויתכן שפונת הזהר כפי הפרוש דלעיל.

מצינו בגמ' (מ"ק יז.) "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא" אם דומה הרב למלאך ה', יבקשו תורה מפיו, ואם לא אל יבקשו תורה מפיו. וכעין זה מצינו בגמ' (תענית ז.) אמר ר' יוחנן מאי דכתיב "כי האדם עץ השדה", וכי אדם עץ שדה הוא, אלא משום דכתיב "כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת", וכתוב "אתו תשחית וכרת", הא כיצד אם תלמיד חכם הגון הוא, ממנו תאכל, ואתו לא תכרת, ואם לאו "אתו תשחית וכרת", וב'תוספות' שם, אם תלמיד חכם הגון ממנו תאכל, פרוש למד לפניו, ואתו לא תכרת, כלומר לא תפרד ממנו לילך לפני רב אחר, ואם לאו לא תלמד לפניו. וכן נפסק בשו"ע (יר"ד רמ"ח) שאסור לתלמיד תורה מתלמיד חכם שאינו הולך בדרך טובה, נראה לבאר הטעם לדין זה כשם שאין להתפרנס מרשע, דזה נותן יניקה לחיצונים פדלעיל, כן במזון הרוחני בתורה, אין להתפרנס וללמד מחכם שאינו הולך בדרך טובה. ואם לומד ממנו, אף שלומד תורת אמת, הרי הוא יונק מהסטרא אחרא, ומשעבד לרע, ונהיה צדיק ורע לו, דהוא קשור עם הרע. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' שהכתוב (מלאכי ב, ז) "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו" ר"ת **שידוך ומבאר לדברינו דרב ותלמיד הם בבחינת שדוך ולא מתחתנים עם כל אחד. ומה שמובא בגמ' (חגיגה טו:) שלרבי מאיר היה מתר לתלמיד תורה מאחר, שיצא לתרבות רעה, משום שרבי מאיר היה**

אדם גדול, נראה לבאר דר' מאיר במדרגתו הגבוהה ידע איך ללמד ולהוציא את החכמה, מבלי שתהיה לחיצונים אחיזה בו, ומבלי שתהיה להם יניקה על ידי זה. כמובא בגמ' (חגיגה טו:) ר' מאיר רמון מצא, תוכו אכל קלפתו זרק. וכן כתב לי הרה"ג ר' יהושע ביסמוט שליט"א שרמון בגימטריא שם הוי"ה ותבת רע, תוכו אכל, את שם הוי"ה כמנין כ"ו שבפנים, אכל, קלפתו כמנין ר"ע זרק. וזה דוקא רבי מאיר שפשמו מאיר, היה יודע להבדיל בין אור לחשך ולהפריד ביניהם, כפי שמצינו במדרש (ילקוט בראשית לד) בתורתו של ר' מאיר מצאו פתוב פתנות אור. וכן מצינו בגמ' (עירובין יג:) למה נקרא שמו רבי מאיר, שהיה מאיר עיני חכמים בהלכה. וכן מצינו במדרש (ב"ר צב, ו) שרבי מאיר אמר שיש לו אח ששמו פי טוב, וכונתו היתה על אור השמש עין שם.

וכן מובא במהר"ל (נתיבות עולם נתיב התורה פ"ח) התלמיד והרב יש להם חבור וצרוף ביחד ביותר, ואין לך חבור כמו תלמיד והרב, ואם לתלמיד תורה מתלמיד חכם שאינו הגון יהיה לו חבור וצרוף אל רשע, ואמרו אל תתחבר לרשע, והא דאמר (בגמ' חגיגה טו:) ור"מ היכי גמר תורה מאחר, ומשני הא בגדול הא בקטן, דנדאי אין לגדול צרוף אל הרב, ואין עליו משפט תלמיד כל כך, שהיה לו צרוף אל הרב, רק הקטן נחשב לתלמיד אליו, והוא מצרף אליו ביותר.

וכן מצינו בזהר (מקץ רד:) אחר, סטרא אחרא, בצד טמאה, ומפני זה אלישע אחר, שינד ונדבק בזו הדרגה נטרד מאותו עולם הבא, ועל כן נקרא אחר. רואים שאלישע נקרא אחר מלשון אחרים השיכים לסטרא אחרא.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

[ניתן לקבל את כל המאמר בשליחת בקשה למייל הרשום לקמן].

וכן רואים מהזהר (משפטים קיט:) שהשבעים שנים של חבלי משיח התחילו בשנת ת"ש, שמובא שם כד **אעלית רישא בין ברכהא**, היינו בין נצח להוד. שאז מתחיל תחילת זעקתה מחבלי משיח, והוא בכניסת ראש השנה ת"ש, שהרי כל מאה שנה היא כנגד ספירה מי' ספירות כנודע, וכניסת ראש השנה של שנת ת"ש היתה הנקודה שבין הנצח להוד **בין ברכהא**. כי בשנת ת"ש התחילה המאה של ספירת ההוד. ואם חבלי משיח ולידת משיח לוקח ע"ב שנים, יוצא שביאת המשיח תהיה בסוף שנת תשע"ב כפי שבארנו. וכן מובא בספר 'אמרי בינה' מהראב"ד. שבשנת ת"ש וכן בארבעה שנים הבאים אחריה תהא פורענות גדולה לכלל ישראל.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יעקב ויטריאל שליט"א שהכתוב (זכריה יד, ז) "והיה לעת ערב יהיה אור". בגימטריא **תשע"ב**. וכן "אור" מרמז על תשע"ב, דאנו נמצאים במחזור 207 של החמה מבריאת העולם כמנין אור. ובמחזור זה נזכה כשיהיה "לעת ערב" בגימטריא **תשע"ב** שיהיה "אור". ויקויים הכתוב (ישע"י ל כו) "ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים".

וכן מובא בלוח 'דבר בעיתו' (א' אב תשע"א) שלפי הטור והרמב"ם בזמן מנחה גדולה בערב שבת תוקעים את התקיעה הראשונה מהג' תקיעות של ערב שבת, להבטיל את העם ממלאכה שבשדות. ומביא מהפיוט 'אאפיד נזר' שאומרים ביום א' דראש השנה, שגם לעתיד לבא יתקעו ג' תקיעות, ואם כן סוף תמוז תשע"א ראוי להיות התקיעה הראשונה. וכן התרגום יונתן מבאר את הכתוב "ותרועת מלך בו", על תקיעת שופר של הגאולה, ותרועה מלך בגימטריא **תשע"א**. וכן אומרים בפיוט האקדמות 'רבותא דיעבד לי כד מטיא שעתא' אותיות **תשע"א**. עד כאן דברי הלוח 'דבר בעיתו'.

וכן רואים מהפסוקים בסוף דניאל 45 שנה קודם הקץ יקרו דברים בנוגע למקום המקדש. כמובא שם (יב יא) "ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אלה מאתים ותשעים: אשרי המחפה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותניח ותעמיד לגרלך לקץ הימים". ואם הקץ הוא שנת תשע"ב יוצא 45 שנה קודם היא שנת תשכ"ז שהיתה מלחמת ששת הימים ועם ישראל זכה לניסים גדולים וחזרו להתפלל בכותל המערבי.

וכן תשע"ב מרמזת בכתוב "ובשבעת יצא לחפשי חנם", המרמז על הגאולה כמובא בתזקוני שם, "שש שנים יעבד", רמז לשש מלכיות ששעבדו בישראל, מצרים, אשור, בבל, מדי, יון, אדום. משם ואילך ובשבעת יצא לחפשי.